

ŽARKO DRAGIĆEVIĆ

CRVENI AUTOGRAM

Podgorica 2008.

CRVENI AUTOGRAM

.....

BALADE O DEVEDESETIM

.....

TAČKA TRANSFORMACIJE

.....

SATIRIČNA PJESMA

.....

PO NARODU

CRVENI AUTOGRAM

Riječ je mehanizam za ubijanje razuma,
za transformaciju uma u polutonsku sivu masu,

RIJEČ

provincijskog snoba
i dok Sunce zalazi iza
čistih lica

Savršeni je mehanizam za odijevanje čistote,

RIJEČ

žandarmskog oficira,
koji poslije ponoći igra džambo
i ujutro zbog nesavršeno bačenih kockica,
kleči na dlanovima,
blago povijen i oslonjen na masivni sto

Ubiti svjetlost uma
geometriju ljubavi
ubiti lice
simetriju bijelog krsta
zato nijesu imali vremena,
nijesu znali žandarm i bankar da,
moć je
uzrok
nadolazećeg pomračenja uma
i strah od sjenki bez oblika

A dešava se
dok omiljeni ulični portret
postavlja u izlogu
masku sa njihovim izobličnim licem
i frustraciju zgužvane noći,
iako svi su znali da u performansu prijedodnevne
ulične šetnje
prolaze žandarm i oficir,
bankar i zelenaš
sjedinjani u jednu sliku,

Savršeni mehanizam za ubijanje uma
ogleda se u mimohodu spuštenih glava
ispod je sijalo kao nikada
gore maske
opraštao sam
i obadvojica su nestali u tmuni
za njima su trčale odbačene maske

Onda su u tmimi zasijala
plava rotirajuća svjetla,
i neobrazovani povici lokalne žandarmerije
crne isukane palice i ruke krvave
od prethodnog slučaja,
udarale su svirepo
i debelim prstima zapuštenim
htjeli su svjetlost da skinu,
odjeću jedino istinsku
ko zna
šta su mislili
samo su htjeli da je skinu

Tonem u nepostojanje,
volim jer nijesu bili to što čine
budim se u pomrčini,
tami sijaju dva srebrna kruga
jedan na mojoj ruci,
drugi skoro do njega zaključan
o drvenu klupu.

Kroz dva savršena kruga
i kroz mene
prolazi misao
o savršenoj geometriji
kružnice sa koje kaplje ljepljiva masa
i zatvara pogled u prazninu
od koje dijeli me brava
između mene i njih,
i predstave o savršenstvu kruga
u tmini svijetli magma života
nesavršena misija ubijanja razuma
ključ tražim
i savršenu simetriju Sunca u krugu
i simetriju Mjeseca u okovima
u polumraku
krug na ruci
i krug oko drveta
savršena su inspiracija za sjedinjenje
čovjeka i zločina

Budim se ispod dvanaest svjetlosnih krugova
iznad zabrinuta lica,
vidio sam oči
u kojim sija užurbana toplina
i bezbroj toplih ruku koje su
prale lice
i stavljale masku sa oksigenom
i aparat koji je sporo pratio ritam srca
još uvijek kuca
dokaz mog postojanja
sadržan u dvije riječi
ozareni su
i glas jedan pita
kako Vam je ime

Onaj koji je prošao kroz tamnu ključaonicu između
dva srebrna kruga
onaj koji je otišao da napusti svijet žandarmskih
oficira i bankara zelenaša
i onaj koji jeste vaš dokaz o ispravnosti aparata

Prije svitanja
bude me
u ogledalu gledam
savršeni vez sašivene kože,
nasmijao sam se
nepravilni oblici inspirišu
grafološki ružan potpis poretka
na gipsanim dlanovima kao crvena ruža
rastvarala se krv
mislim da skoro neću dodirnuti
malog crnog psa koji me u svako predvečerje čekao
i hoda na dvije noge.

Scenografija sudnice,
je odijelo za promociju eseja o saosjećanju
kupljeno od pozajmljenog novca
liči na konfete
iz mašine za sjeckanje papira
i sudija odsutno kaže
gospodine pođite u toalet i upristojite se
a danas je trebalo da preuzmem prvi primjerak
knjige „Kucanje u mozak”
koju sam prijatelju štampao od pozajmljenih para
sudija odsutno gleda kroz prozor bez zavjesa u par
tinejdžera
koji se strasno ljube u haustoru preko puta

Nijesam gospodin
ni Vi nijeste sudija
vaša sam
odsutna savjest
i smisao u kojem je svako
ono što jeste u času nastanka

Udar je uznemirio samo njega
u trenutku
kada je dugokosi tinejdžer otkopčavao zlatne
dugmiće
na džins bluzi ispod koje
izazovi snijevaju

Zatvor
Bez prava žalbe
Vodi ga
i skrenu pogled na ulaz preko puta
samo sam ja vidio kada su se popeli uz stepenište
pogledao je praznim očima,
začuden šta je rekao
šta je u zapisniku – pitao je
Zatvor i vodite ga
pitao sam
DA LI JE MOJE PRAVO DA POTPIŠEM
DA LI JE SVAČIJE PRAVO DA POTPIŠE
Sopstvenu sudbinu u sudnici
Jedino pravo u presudi.

Iz ruke je ispalo crno zlatno penkalo
digao bih Vam ga
ali su mi ruke vezane,
podignite ga ako je moguće pronaći ga,
On se okretao oko sebe i prisutni se bezglasno smiju
samo sudija zna šta traži
na otvorenu ranu sam stavio prst
i na zapisnik ostavio sam otisak
krvava grafologija diktature,
ovjekovječena je u potpisu.

Koji cinizam,
večeras sam zaboravio da pišem
a oni već vode ljubav
pogledom nijeste
osudili nevinost
ovo je autogram diktaturi,
i melanholiji
ovo je autogram i grafit poretka
na licu čovjeka
budi me 12 svjetlosnih krugova
i par hladnih očiju i list hartije
na kojemu piše
SLOBODAN
a samo potpisi nedostaju

Zaboravio sam večeras da pišem
spustim prst na okrvavljeno srce
i stavljam otisak na čisti list
ovaj autogram za Vašu savjest dovoljan je
istrčao je
a bio je samo doušnik
ima i razuma
pomislio sam
i nasmijah se, presudi bez suda

Kada na mostu i u tmini,
hicima u leđa odluče da zaustave me
uzeću srce i ponijeti ga ispred sebe
nikada neću shvatiti zašto to čine s leđa
iako diktatura ima lice
čega se plaši
nikada saznati neću
zagledan u srce koje ću ponijeti
ispred sebe.

BALADE O DEVEDESETIM

I

Uobičajeno je poslijepodne i večer dolazi sparno
iako je daleko ljeto,
gori smisao i suština
Ovdje bombe svakodnevno,
kidaju malter i tijelo
motive razlažu u olujne iskre
ovdje u sveukupnoj nemoći
uobičajeno vidim,
mrtvu prirodu
ovdje u kataklizmi,
sretamo se nevidljivi
Ja i izraz neizgovoreni
nezapisani i nepoznati
u bilo kojem živom govoru
u bilo kojem izumrlom jeziku

FUKARA

Riječ živa i svakodnevno prisutna
nema je u rječniku, nema je
u naklonu
u skidanju šešira
u kafanskom metežu
u kurtoaznom stisku ruke
na iznenađenom licu prolaznika,
iako ne postoji vidljiva,
osjećam je
u zalutalom pogledu i licu
odsutnih prolaznika

II

Fukara

riječ, starija od prve izgovorene riječi
od prije prvog božijeg sloga
neobjašnjivi ima identitet,
gospodstveni sa stilom,
sasvim vidljivim.

Robijaši u auri satkanoj od zamišljene slobode
ne skrivajući homoseksualnost u ogledalu zida
na kojem i izbrisane godine imaju lice
lik negdje izvan tamnice

Robijaši nestaju sa jednim providnim
i onim neprovidnim zidom
između sebe i stvarnosti
a samo

Ja i Fukara u ovoj državi gdje
slovo zakona i udar sudskog čekića i vašar anarhizma

Tamnujemo zajedno
duboko i nemirno
drhti Crna Šuma
od razornosti
pogleda,
u spoznatu dubinu
neizgovorene riječi

FUKARA

III

Savjest sam bezoblične riječi,
a oni moja potreba svakodnevna,
jeftine cigarete bez filtera,
i hvalospjev samilosti
Oni su
litar mlijeka za djecu,
u hladnom stanu bez mlijeka
novine dnevne i kafa jutarnja
i lopta dječija šarena
ženine najlon čarape
i vikend ubijanja od alkohola
vozačka dozvola vraćena,
prvi dan poslije vikenda
na mig lokalnog načelnika
Oni su smijeh budali koja izlazi,
koja ih gleda
a ne smije
jer oni nemaju lica
nemaju pogleda
nemaju riječi
oni su
hobotnica pjenušava koja
nečujno vlada
pomračenom sviješću poretka

IV

Osvaja neizgovorena riječ
Red stoko,
ima da te nema i ima da te ima
u glasačkom mimohodu
To nije odluka, nije mogućnost izbora
u nadrealnom je Vaše mjesto,
Tamo postoji iluzija da jesi,
a ovdje ne postoji,
dok ne prozovu
da riječ sveprisutnu upiješ
dok ne postaneš ono što jesi
riječ
koju ne zna niko da izgovori kako se
ispravno izgovara
Fukara,
nemoguće je izgovoriti
jer ne postoji
jer niko neće ime javno da saopšti
da se predstavi
da prizna da jeste ono što jesu
da jesu ono što jeste
onaj koji svijet posmatra
očima od bola providnim

Red uneređeni sugrađani,
u poretku sve ima mjesto,
prostor postoji gdje se svako namjesti
da skinе izlizane leviske iz sedamdesetih
mjesto gdje dolaze da se isperu
bestjelesno klistiranje
prazna crijeva mjesecima i sijalice pogašene
zbog neplaćenih računa,
stil su koji
vremenom ničemu ne služi
onda i ne postoji i nema nas
onda to nije vrijeme,
samo riječ
Fukara,
pjenušava hobotnica svijesti
i nevidljiva vlast
svakodnevnosti

V

Prognani vladar,
zvao ih je fukara
zvao i znao ko su i šta jesu
Zato je tamo u tuđini grumen zemlje privio
sveti prah
u kojem su počivali oni koje je
njegova fukara davila

Red stoko,
nije pravi čovjek onaj kojega ima
nego onaj kojeg nema
Pobiše, oteše, popljačkaše, zaplašiše, silovaše
i evo opet nas jašu oni
čije ime ne znam da izgovorim

Jašu čiroki džipove i voze poslovne pratilje,
crtaju sopstvene grbove i prave naše grobove

Red, narode
iskaži pokornost i klekni
da lakše pojašu te
ukaži počast
demokratizaciji imbecila
koji nas stoljećima
jašu
misle da su
ono što jesu
konjanici
a ne vidim konje,
samo neosedlani redovi
stenju
i galopiraju u besprostornost
a otpora nema
nema otpora
nema
nema
otpora

VI

Zajedno svi
himnu pjevamo fukari
demonstracije, barjaci, krstaši, alaj i zvjezdonosci,
polumjeseci
urlici i krici
čopori

Red, gospodo glasači,
zauvija senilni profesor.
Kišobrani lete u nebo,
neka nas potop satre
neka se otvori nebo
evo dolazi
komesar lokalni
Kapo de policija i pendreci
crni i ukočeni liče
na vibratore u seksi šopu na Oksford stritu
nema demokratije bez palice
mumla u lajavicu lokalni idiot
svi ste jedno
jedna partija
jedan narod
jedna nacija
kolona nesrećnih i gluvonijemih
Pobjeda,
zauvija „kapo de policia”

Tiho, šapuće,
potmula dobuje kiša
u ritmu pendreka udara
potjerali smo vam
sve po spisku i etnogenetskom drvetu
UDRITE ČUVARI PORETKA, UBIJ
KAD NE ZNA STOKA ŠTA JE REPUBLIKA

Dan je a noć tako je prisutna,
gledam odozdo kako se na glavu spušta
milion vibro palica
impotentna uniformisana udara gomila
crnim pendrecima
prazni se,
po neosvijetljenim mozgovima

VII

Svako zdravorazuman je ovdje Garibaldi
mogući revolucionar,
i mrtvi mirotvorac
Izbori,
a nema izbora
pobijedili su
crni vibrator
ovo je njihova pobjeda

Kapo komesario,
sitno igra
Selibaša se ciganski smije
a ON,
urla
UDARI
UDARI po praznim mozgovima,
eto prosvjetljenja
urla
Gledajte razborite, glasačka mašina
Udari po demonstrantima,
neka savjesnost ljudi
udari, ponovo
stoko ako samo i pomislite na izbor drugačiji
ako pomislite na mogućnost izbora...
ako...

I ponovo,
tetura, klekne,
igra je to,
ustane i vadi revolver,
puca u neki mogući zrak
odozgo oblaci,
svijest prosuta
i neki, demonstrant
u zemni prosipa se prah
i sanja, da ne postoji
Fukara
i političko smeće oblaci
čuvare poretka

VIII

Zaboravio sam ime zemlji
na kojoj klečim i kamen
iz kojeg vatra sijeva
u kojemu srce počiva.
Zemljo
reci ime
reci kako da te zovem
Bezimenu

ime bezimena
reci vjetru sa kojim razgovaram
u kanjonu bez izlaza
reci ime
da ga oslobodim
u oblacima
da te čujem,
sebe da prepoznam
samo ime,
kako da te zovem
zemljo bezimena
zemljo besprostorna u ponoru
ukletoga vijeka

IX

Nema vremena,
sve se slaže u niz
brojanje postaje opsesija
vrijeme teče
Ministar zdravstveni,
zida deseti milion
pije sedative i liječi opsesiju
uči da brže broji
mašinu za brojanje kupuje
čemu medikamenti i infuzija,
sirotinja umire bezredno,
bez pravila,
rok trajanja nije bitan
pogreb plaća država
redosljed određuje hobotnica,
prljava, mastiljava, pijana,
obučena u američku policijsku uniformu
prekriži neko ime
odoka onako
samo da se nešto dešava

X

Precrtane smo numere u socijalnim kartonima
prijatelj davnjašnji,
konduker i ulični prodavac knjiga,
bio je, prijatelj
sada u prijestonici zida etno sela
poznaničnik skorašnji,
električar na kranovima
zida nebodere i pozicije diktatoru do ramena
čudan je sklop, mikrominijatura i poltron bez
samilosti,
a prijatelj današnji umire,
ostajem sam
ovdje gdje je zakon
pokradi, posvoji, pozlati

Rađa se novi narod
Eh čovječanstvo je to,
moraće da se slovom zakona,
unese u svaki poznati jezik
riječ ovu nemoguće je prevesti
ona ne postoji u drugim jezicima
moj umjetnički doprinos stvaranju nacije nove
balada je ova istinita
ništa personalno
iako iz tmine svijesti reže,
i prijete crnim vibro masažerima
obučeni u uniformu američkih rendžera

Gospodo
nemate saglasnost
Crna Balada o devedesetim
otpor je i molitva za tebe
zemljo bezimena
tebi novi poredak umjesto identiteta
šalje pomoć i hemijskim bombama
i u zračenju nevidljivih fotona
a Fukara jeste
mentalna bomba novog poretka.

TAČKA TRANSFORMACIJE

I

U oivičenom prostoru, vatreni cvjetovi
u ranu zoru, umjesto pekara i mljekadžija
umjesto garavih čistača, koračaju
Ovdje gdje pametne granate, cvjetaju
po ulicama
po pasažima i mostovima
po staklenim neboderima nestvarnim,
postojim a ne živim.

Umjesto čovjeka, leš sam hodajući
moguća meta i izazovna tačka
u kojoj se suočava strah koji
budim, uglom posmatranja
kip sam kojemu treba slomiti torzo
koji treba spustiti u gomilu
tačka koju će pogoditi na mostu, u vozu,
u mimohodu,
to više važno nije,
pogodak u razum
rupa u svijesti, sasvim je izvjesna
prostor u ulozi sudije je,
bezgrešno izabrana površina
inficirana zločinom
nema izbora, izbora nema
oživjeli su moždani virusi
zločin, strast i depresija

II

Oni, u bijelim kućama
u podzemlju velikih bijelih dvorova
slušaju Pavarotija ili Iglesiasa, stvar je izbora
oni, pred neurotičnim sekretaricama
i svojim frustriranim nezasitim damama,
pred političkim nimfomankama
oni,
po narodu istresaju
sjeme zla u gomilu naroda koji zijeva
dok masa čeka da nekome napokon,
na um misao padne,
da projektil usmjeri,
da ga raznese
i poznatim učini.

Smrt je svakodnevna poruka
i ne iznenađuje nikoga
ovdje je događaj kada se nešto rodi
smrt niko ne registruje
ona je kao Kenko kafa u Britaniji
kao oglas u Liberasionu
ona je kao koitus beskućnika
obična,
nešto tako, tako obično,
i podstiče potenciju
narodnih tribina

III

Smrt je posljednje slovo
poneki red u novinama
ma o kome se radilo
Vijest je
i ne ubija,
naprotiv izaziva nagon parenja
unesrećenih i nekrofila,

a izbor je
u neposjedovanju
vremena, mjesto,
sasvim svejedno gdje je,
tragove će oprati vrijeme
i ne traži,
pronaći će te u onom prostoru
gdje nema izbora i gdje postaješ
tačka transformacije

SATIRIČNA PJESMA

Mrzi bližnjega
jer toliko je lucifera u susjedstvu
zatvori betonsko-mentalni sklop
Ne zaboravi, ipak uključi alarm
neko pokušava da provali u mentalnu pustoš
i nedefinirani sklop
izazovan je prestižni hrastavi sto
i prekrivač od kamilje dlake
elektronika ne štiti od spritualne prevare
od Erosa ne štiti Vašu toplu i nabreklu
Vašu neporočnu ženku,
soj skorojevički, ne ograničava
snop nevidljivih talasa,
inspiriše je odsustvo i sumnja,
kada rođena je, onda je sasvim svejedno
onda je sasvim svejedno
Eros nevidljivi u tamnici na pozornici
zaigrao je, kao što nikada igrao nije
kao što jeste, ono što jeste od postanka
poročka savjest i čistota tijela ispod maske

Ona večeras živi, par tvrdih pornića
vaša službena odsutnost i skitnja haustorima
inspiriše
upali alarm u sopstvenoj svijesti
lokalni poštar, pijanac i putnik trgovački
razmjenjuju brojeve službeno odsutnih
Alarm!!!
i broj vaš napamet znaju,
hodajući si rogati trofej, koji posljednjih dana
snima čistač đubreta
i svojoj djeci priča
priču sirotinjsku o gospodi
predstavu o moralu živim i ne dozvoljava mi
iako me mogućnost, da Vas u kompletu odradi
prilično raduje i inspiriše
sadržaj satire ove
o instituciji braka među snobovima

PO NARODU

I

Kada se narod
kada se sa sobom ne bi
kako bi u prazno,
pucali
slava i aplauzi, bezredni

Nego, bili su počeli mnogo gore
sa družu lorde
i gospodine družu
retorična crvena buržoazija oblikuje
oratore, bez stila
gdje riječ je palica
a palica
Bog i batina

Narod bez gospode,
gospoda je narod
bez idiota
obješena se država klati
narod, nema pjesnika da
sjenom mastiljavog oblaka nasmije Diktatora

II

Naravno, narod prezire
tjelesne lične, sve opjevane stvari
preziri kažu
da su stvarne ne bi o njima pjevali

Narode
stoko božja
ne diši
ne pljuj
ne pali

život je avantura, lakše je ne živjeti
nebo se gura, rulja

Narode slušaj
očisti rajske livade
i Tvorcu kaži
dolazi
crvena inteligencija
i pripravan budi
umorni od puta jahali bi možda

III

U ime naroda, udri po njemu
udri neka mu bude, on to voli
a kako uzvišeno boli
kad te linčuju svoji
udri mu s leđa
ćosava milicijo
neka mu ispred obadva oka
značka proleterska zatreperi

IV

A narod čuti,
narod gladan
misle, ko narod
linča neče biti
tovi vas gospodo da ima sa čim
konopac savjesti da izmjeri

Ateisti, pišu u ime Tvorca
dobro dolazi prijetnja u njegovo ime
dok se narod nebeski spušta
biće svašta i
bilo je vazda

V

Vlast se prostituiše prefinjenim stilom
zato je narod hoće
hoće da ne zna
ko će koga i kome se
diže
revolucija

A vi crkveni oci, pokorne sluge, moljci
i vi bijaste vlast
stvari kreću u krug
po svu noć samoća
među nogama igra
drhtavim strahom od pentagrama

Dok ruka zastane i zaboli
udari
udari jače
udari kad imaš sućim
u ime naroda
kaurine
to si oduvjek bio
i ti i oni
ruka ti se oče pozlatila

VI

Više i ne slušam, razum ko da staje
umjesto mene, drugi neka misle
zaobidite
istina zaudara
iako ne znaju šta je
sve dok ih neko impotentan
ne lansira
da otpozadi sačuvaju
da narod ne udari iznenada

VII

Dozvoli narode, a samo bih htio
svijetu trag da traje dati
miris crnog hljeba
sa sobom nositi
i osmijeh prosjaka

Isparava riječ
oluja se sprema
dok se ne umiri lakovjeran narod
i dok ne shvati da po sebi
sobom
ja bih publika ili Ništa bio,
u sjenci čovjeka

U ime naroda, držim odstojanje
zato
tako ti vlasti
tako ti skiptara
tako ti obreda Onog
sjaši sa mrtvog života
stereotipna inteligencijo
baruštino soc-realističkog prostituisanja

Bilješka o autoru

ŽARKO DRAGIĆEVIĆ, pisac, art grafičar, gnostik i publicista, napisao je knjigu ANATOMIJA SVJETLOSTI 1994. godine, u kojoj novim misaono - poetskim izrazom iskazuje nerasvijetljenu i hermetičnu svjesnost. Knjigom STEPENIŠTE HUANE VARGAS 1987. godine, nagovještava vizionarsku poetiku novog jezičkog izraza u literaturi (misaono - refleksni hermetizam).

U likovnoj umjetnosti postao je međunarodno poznat kao istraživač umjetničkog grafičkog stvaralaštva M. C. Eschera, jednog od najeminentnijih grafičara u istoriji umjetnosti. Osim intelektualno - istraživačkog rada Escherovog stvaralaštva, usavršio je primjenjenu grafičku tehniku repro - art realizacije, kojom je Escher ostvario svoj kompletan umjetnički opis i izložbom u galeriji Forum prikazao kompletan Escherov grafički opus.

Žarko Dragićević je predsjednik INTERNACIONALNOG INSTITUTA MONTENGRO, dugogodišnji publicista, novinar i analitičar globalnih procesa svjetskog poretka.

Osnivač je časopisa Svijet Biznisa i Onogošt Standard, autor velikog broja radova iz oblasti umjetnosti, kulture komunikacije, metafizike i psihotroniike, publikovanih u domaćoj i inostranoj štampi.

Spiritualnim dostignućem stekao je Magnu Cartu, METAPHYSICS MAESTRO of MONTENEGRO. Praktičar je eminentnih evropskih gnostičkih krugova. Specijalizovao se u oblastima: NLP - neuro lingvističkog

programiranja, uticaj kosmičkih, prirodnih i energetskih zračenja na ljudsku svijest.

Proučava arhetipove i oblast kolektivnog nesvjesnog. Radi u timu za naučno objašnjenje parapsiholoških fenomena. Na simpozijumima i seminarima govori na temu: "Uticaj konvencionalnih i nekonvencionalnih grupa na formatiranje ljudskog uma".

Knjige ONA KOJA TE VOLI, CRVENI AUTOGRAM i ANATOMIJA SVJETLOSTI, ostvarenje su novog poetskog izraza i uvod u traganja za novom proznom formom u romanima BESKONAČNOST i AUTOBIOGRAFIJA NEPOSTOJEĆEG (u pripremi).

Rođen je 1963. godine, studirao je književnost i jezik, Public Relations i promotivno prezentacioni marketing u Crnoj Gori, Engleskoj, Italiji i Njemačkoj.

Trenutno radi na kreiranju i ostvarenju internacionalnog multimedijalnog projekta ČOVJEČANSTVO PROBUDI SE.

SADRŽAJ

Crveni autogram	5
Balade o devedesetim	25
Tačka transformacije	49
Satirična pjesma	57
Po narodu	61
Bilješka o autoru	80

BIBLIOTEKA BESKONAČNOST

IZDAVAČ
INTERNACIONAL INSTITUT MONTENEGRO

Žarko Dragičević
CRVENI AUTOGRAM

UREDNIK
dr. med. Mira Bakić

LIKOVNI PRIKAZ NA KORICAMA
Sava Perović

DIZAJN I TEHNIČKA PRIPREMA
Svetlana Miličković

LEKTURA
Dragana Nenadović

RECENZIJA
Tanja Bakić
Vlatko Simunović

ŠTAMPA
3M Makarije

TIRAŽ
1000 primjeraka

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Centralna narodna biblioteka Crne Gore, Cetinje

821.163. 4 - 1

DRAGIĆEVIĆ, Žarko

Crveni autogram / Žarko Dragičević. - Podgorica: Internacional Institut
Montenegro, 2008 (Podgorica: 3M Makarije). - 78 str. ; 21 cm.

- (Biblioteka beskonačnost)

Tiraž 1000.

ISBN 978-9940-539-01-6

COBISS.CG-ID 13352976